

συμβατική υποχρέωση της Αιτήτριας να στέλνει έγκαιρα απαιτήσεις για διευκρινίσεις. Η Αιτήτρια υπέβαλε 316 δελτία διευκρινίσεων για τα οποία ο Μηχανικός ζήτησε επιπρόσθετα στοιχεία σε μόνο 13 από αυτά και ο μέσος όρος απάντησης / ανταπόκρισης του είναι περίπου 112 ημέρες. Ανέφερε επίσης πως η κα Σοφιοπούλου γνωρίζει πως η ομάδα του Μηχανικού είναι υποστελεχωμένη, θέμα που περιλήφθηκε στην έκθεση της Ελεγκτικής Υπηρεσίας. Ο κ. Αριστοτέλους κάνει ακολούθως αναφορά σε υποβολές και θέματα για διάφορα υλικά και εργασίες και υποστηρίζει πως η κα Σοφιοπούλου προσπαθεί να αποκρύψει στοιχεία και να παραποιήσει γεγονότα, με σκοπό τη μη έκδοση των αιτουμένων διαταγμάτων, προσθέτοντας πως τοποθετήθηκε μόνο σε 7 από τις 29 εκκρεμότητες που αναφέρονται στο Τεκμήριο 7 της Ε.Δ. Αριστοτέλους, προβάλλοντας μάλιστα, χωρίς τεκμηρίωση, ότι κάποιες είναι κλειστές ενώ δεν είναι (επισυνάπτει σχετικά έγγραφα ως **Τεκμήρια 10 έως 16**).

Στις 9.4.24 υποβλήθηκε από την Αιτήτρια το Αίτημα παράτασης χρόνου αποπεράτωσης αρ. 11 (**Τεκμήριο 17**). Άλλα αιτήματα παράτασης θα υποβληθούν κατά τη λήξη των συμβάντων, ούτως ώστε να είναι τεκμηριωμένα ως η απαίτηση των Καθ' ων (**Τεκμήριο 18**). Όσον αφορά στον σχολιασμό από την κα Σοφιοπούλου της ουσίας των Αιτημάτων παράτασης αρ. 9 και 10, ο κ. Αριστοτέλους παραθέτει και τις δικές του θέσεις (με τους υαλοπίνακες και υαλοστάσια σχετικά είναι τα **Τεκμήρια 19 – 38** και με τους εργαστηριακούς πάγκους σχετικά είναι τα **Τεκμήρια 39 έως 45**). Ανέφερε επίσης πως η έκθεση του Μηχανικού για το Αίτημα παράτασης αρ. 9 (για την οποία η Αιτήτρια έλαβε γνώση μόνο μέσω της Ένστασης των Καθ' ων) φέρει ημερομηνία 15.1.24, ενώ η διαβούλευση για το εν λόγω αίτημα με τον εκπρόσωπο που όρισε ο Μηχανικός ολοκληρώθηκε στις 5.2.24, γεγονός που δείχνει τον δόλιο τρόπο με τον οποίο ενεργεί ο Μηχανικός, με αποτέλεσμα να δημιουργούνται οι συνθήκες και οι βάσεις για τις οποίες η Αιτήτρια αιτείται την έκδοση των επίδικων διαταγμάτων. Όσον δε αφορά στο Αίτημα παράτασης αρ. 10, ο κ. Αριστοτέλους λέγει πως ενώ ο Μηχανικός κωλυσιεργούσε να τοποθετηθεί επί του Αιτήματος, ετοίμασε την έκθεση του μία μέρα πριν την καταχώρηση της Ένστασης και ενώ η διαβούλευση με την Αιτήτρια έγινε την ίδια μέρα περί τις 9:00π.μ., γεγονός που δείχνει πως η τοποθέτηση του ήταν προκαθορισμένη και ότι η έκθεση του συντάχθηκε για αλλότριους σκοπούς. Στις 20.3.24 η Αιτήτρια απέστειλε στους Καθ' ων η αίτηση αίτημα φιλικού διακανονισμού βάσει του Άρθρου 67 της Σύμβασης, χωρίς ανταπόκριση από τους Καθ' ων (**Τεκμήριο 46**).

Ο κ. Αριστοτέλους αναφέρει περαιτέρω πως στα Τεκμήρια 19 και 20 της Ε.Δ. Σοφιοπούλου δεν τεκμηριώνεται το γιατί ο χρόνος δεν κατέστη απροσδιόριστος και ισχυρίζεται πως κατέστη τέτοιος εδώ και πάρα πολλούς μήνες, ένεκα των πολλαπλών καθυστερήσεων του Μηχανικού, με τον κατάλογο των εκκρεμοτήτων και ουσιαδών εργασιών (Τεκμήριο 7 Ε.Δ. Αριστοτέλους) να εξακολουθεί να υφίσταται, με αποτέλεσμα η Αιτήτρια να αδυνατεί να προσδιορίσει τον χρόνο ολοκλήρωσης του Έργου. Οι Καθ' ων η αίτηση σε καμία περίπτωση δεν όφειλαν, σύμφωνα με τη Σύμβαση, να αποκόψουν χρηματική ρήτρα ενόσω εκκρεμούσαν τα Αιτήματα παράτασης αρ. 9 και 10 και αναπάντητα από τον Μηχανικό ερωτήματα και διευκρινίσεις για τη συνέχιση των εργασιών.

Οι Καθ' ων η αίτηση καταχώρησαν στις 17.4.24 συμπληρωματική ένορκη δήλωση (η «Σ.Ε.Δ. Σοφιοπούλου») προς αντίκρουση των ισχυρισμών στη Σ.Ε.Δ. Αριστοτέλους.

Η κα Σοφιοπούλου αναφέρει ότι ως εκ της θέσεως και των καθηκόντων της γνωρίζει τα γεγονότα της παρούσας, αφού τα απαραίτητα έγγραφα βρίσκονται στη φύλαξη των Καθ' ων η αίτηση, στα οποία έχει πλήρη πρόσβαση (η οποία δεν περιορίζεται με έναρξη την ημερομηνία ανάληψης των καθηκόντων της). Όσον αφορά θέματα για τα οποία δεν έχει προσωπική γνώση, έλαβε πληροφόρηση από λειτουργούς των Καθ' ων (περιλαμβανομένου του Συντονιστή του οποίου είναι Προϊστάμενη) και συμβούλους του Έργου με τους οποίους έχει επικοινωνία και στενή συνεργασία για το Έργο. Απορρίπτει συναφώς τη θέση ότι προβαίνει σε αυθαίρετα συμπεράσματα ή ότι διακατέχεται από σύγχυση. Ο δε κ. Αριστοτέλους, όπως η κα Σοφιοπούλου πληροφορείται από άτομα στο εργοτάξιο, δεν λαμβάνει μέρος στις συνεδριάσεις εργοταξίου, ούτε έχει συνεχή παρουσία στο εργοτάξιο.

Όσον αφορά την επιστολή ημερ. 15.3.24 (Τεκμήριο 1 Σ.Ε.Δ. Αριστοτέλους), αναφέρει πως αυτή περιήλθε παρανόμως στην κατοχή του ομνύοντος, ότι η επιστολή αφορά τις Μηχανολογικές εργασίες και όχι τις επίδικες και ότι από αυτήν επιβεβαιώνεται η θέση των Καθ' ων ότι η Αιτήτρια παραδίδει ανακριβή στοιχεία για την πραγματική κατάσταση του Έργου. Αναφέρει περαιτέρω πως οι απαντήσεις που ενδεχομένως να εκκρεμούν από τον Μηχανικό, δεν συνεπάγονται κατ' ανάγκη δικαιολογημένη παράταση χρόνου. Τα Αιτήματα παράτασης αρ. 9 και 10 εξετάστηκαν από τον Μηχανικό, ενώ όσον αφορά

το Αίτημα παράτασης αρ. 11, αυτό υποβλήθηκε μετά την έγερση της παρούσας και όπως την πληροφορούν οι δικηγόροι των Καθ' ων, δεν θα πρέπει να ληφθεί υπόψη από το Δικαστήριο. Περαιτέρω επισημαίνει πως η Αιτήτρια, κατά την υποβολή προσφοράς για το επίδικο Έργο, γνώριζε τη διαδικασία εξέτασης αιτημάτων για παράταση χρόνου αποπεράτωσης.

Αναφορικά με το Τεκμήριο 6 της Σ.Ε.Δ. Αριστοτέλους, η κα Σοφιοπούλου λέγει ότι πρόκειται για κατάλογο που διατηρούσε η Αιτήτρια για δικούς της σκοπούς και ότι ο Μηχανικός και οι Καθ' ων είχαν άλλους καταλόγους. Όσον αφορά στη θέση του κ. Αριστοτέλους περί μη αποστολής ειδοποίησης στην Αιτήτρια, η κα Σοφιοπούλου επισύναψε, ως **Τεκμήριο 22**, δέσμη επιστολών που στάληκαν από τους Συμβούλους του Έργου προς την Αιτήτρια οι οποίες αποδεικνύουν το αντίθετο.

Δέχεται ότι γίνονταν τεχνικές συναντήσεις για παρακολούθηση της προόδου του Έργου, λέγει όμως πως το Τεκμήριο 7 της Σ.Ε.Δ. Αριστοτέλους αποτελεί απλά σημειώσεις της Αιτήτριας και όχι επικυρωμένα πρακτικά των συναντήσεων. Όσον αφορά στην πλατφόρμα διαχείρισης του Έργου, η κα Σοφιοπούλου αναφέρει πως το ποσό στην προσφορά ήταν προνοητικό ποσό, ότι το εν λόγω θέμα δεν σχετίζεται άμεσα με τα επίδικα και ότι παρά την αναφορά περί επισύναψης εγγράφου ως Τεκμήριο 8 στην Σ.Ε.Δ. Αριστοτέλους, τέτοιο έγγραφο δεν επισυνάπτεται.

Η κα Σοφιοπούλου αναφέρει επίσης ότι το κατά πόσον υπάρχουν παραλείψεις του Μηχανικού είναι θέμα που άπτεται της ουσίας της αγωγής, αναφερόμενη δε στον όγκο των εγγράφων και διευκρινίσεων που έχει να διαχειριστεί ο Μηχανικός, σημειώνει πως η Αιτήτρια έχει αποστείλει στον Μηχανικό περί τα 3.500 έγγραφα. Υπεραμυνόμενη της θέσης της περί αχρείαστων υποβολών από μέρους της Αιτήτριας, αναφέρει ότι σε ένα Έργο δίδονται διευκρινίσεις και επιλύονται τεχνικά ζητήματα στο εργοτάξιο χωρίς να απαιτείται συγκεκριμένη γραπτή καταγραφή.

Αναφορικά με τη θέση στη Σ.Ε.Δ. Αριστοτέλους ότι η κα Σοφιοπούλου παρουσίασε παραπλανητικά θέσεις μόνο για κάποια υλικά, η κα Σοφιοπούλου αναφέρει πως οι αναφορές της ήταν ενδεικτικές προς απάντηση των ισχυρισμών του κ. Αριστοτέλους. Η απλή παράθεση από μέρους της Αιτήτριας του Τεκμηρίου 7 στην Ε.Δ. Αριστοτέλους χωρίς την επισύναψη υποστηρικτικών εγγράφων, δεν μπορεί να γίνει αποδεκτή από

το Δικαστήριο. Επισημαίνει επίσης, πως παρά τη σχετική αναφορά στην Σ.Ε.Δ. Αριστοτέλους, δεν επισυνάπτεται έγγραφο ως Τεκμήριο 18 αυτής.

Όσον αφορά στα όσα αναφέρει η Αιτήτρια για τους υαλοπίνακες, η κα Σοφιοπούλου αναφέρει πως αυτά άπτονται της ουσίας της αγωγής και επισημαίνει παράλληλα πως το Τεκμήριο 35 στην Ε.Δ. Αριστοτέλους δεν μπορεί να διαβαστεί, σχολιάζοντας συνάμα κάποιους ισχυρισμούς του κ. Αριστοτέλους (σχετικό είναι το έγγραφο που επισυνάπτει ως **Τεκμήριο 21**). Επαναλαμβάνει πως ενώ η Αιτήτρια γνώριζε για το θέμα των υαλοπινάκων από τις 28.1.23, υπέβαλε το αίτημα της για παράταση στις 30.11.23, ήτοι μετά που παρήλθε η συμβατική ημερομηνία ολοκλήρωσης του Έργου, ενώ όφειλε να υποβάλει το αίτημα, σύμφωνα με το Άρθρο 44.2 της Σύμβασης, εντός 28 ημερών από τις 28.1.23.

Αναφέρει πως η επιστολή του Μηχανικού για το Αίτημα παράτασης αρ. 9 (Τεκμήριο 17 της Ε.Δ. Σοφιοπούλου) αποτελούσε την προκαταρκτική ενημέρωση των Καθ' ων η αίτηση και δέχεται ότι έγιναν διαβουλεύσεις μεταξύ του κ. Αλλαγιώτη, της Αιτήτριας και των Καθ' ων η αίτηση οι οποίες, ωστόσο, δεν διαφοροποίησαν την τελική θέση του Μηχανικού. Τα όσα δε αναφέρει ο κ. Αριστοτέλους για τη συνάντηση που αφορούσε το Αίτημα αρ. 9 και έγινε στις 29.11.23 καταρρίπτονται από τα ίδια τα γεγονότα, αφού το Αίτημα υποβλήθηκε στις 30.11.23. Η δε υποβολή του Αιτήματος παράτασης αρ. 9 μετά την παρέλευση της συμβατικής ημερομηνίας αποπεράτωσης του Έργου, εμποδίζει την Αιτήτρια από του να επικαλείται πως ο χρόνος κατέστη απροσδιόριστος ένεκα μη εξέτασης των αιτημάτων της εντός ευλόγου χρόνου. Επαναλαμβάνει τη θέση της πως τα Αιτήματα της Αιτήτριας για παράταση αξιολογήθηκαν εντός ευλόγου χρόνου από τον Μηχανικό. Όσον αφορά στο θέμα της μη ανταπόκρισης τους στο αίτημα φιλικού διακανονισμού, η κα Σοφιοπούλου αναφέρει πως πρέπει προηγουμένως να εξεταστεί το αίτημα παράτασης από την ΤΕΑΑ και την ΚΕΑΑ και να υφίσταται διαφορά. Δεν συμφωνεί ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις για να θεωρηθεί πως ο χρόνος κατέστη απροσδιόριστος, ενώ σε περίπτωση που αποφασιστεί κάτι τέτοιο, υπάρχει ο κίνδυνος μη ολοκλήρωσης του Έργου, χωρίς να παρέχεται στον Εργοδότη η δυνατότητα επιβολής κυρώσεων, με αποτέλεσμα να επωμιστεί ζημιές και απώλειες από τη μη ολοκλήρωση του Έργου.

Η ακροαματική διαδικασία

Ουδείς εκ των ενόρκως δηλούντων αντεξετάστηκε. Κατά την ακροαματική διαδικασία, οι συνήγοροι των διαδίκων υιοθέτησαν γραπτές αγορεύσεις και αγόρευσαν περαιτέρω προφορικώς προς υποστήριξη των θέσεων τους. Αναφορά στις θέσεις που προωθήθηκαν μέσω των αγορεύσεων θα γίνει στα πλαίσια αξιολόγησης των εκατέρωθεν θέσεων, πιο κάτω, και στον βαθμό που χρειάζεται.

Νομική πτυχή

Η αίτηση βασίζεται, μεταξύ άλλων, στο άρθρο 32 του περί Δικαστηρίων Νόμου, Ν. 14/60. Το εν λόγω άρθρο παρέχει στο Δικαστήριο ευρείες εξουσίες έκδοσης παρεμπόδιων διαταγμάτων, εφόσον ικανοποιούνται οι σχετικές προϋποθέσεις. Κλασική επί των προϋποθέσεων που το άρθρο 32 του περί Δικαστηρίων Νόμου θέτει για την έκδοση προσωρινού διατάγματος είναι η απόφαση στην υπόθεση **Odysseos v. Pieris Estates Ltd and Another** (1982) 1 C.L.R. 557, 568. Οι προϋποθέσεις αυτές, οι οποίες πρέπει να συντρέχουν, είναι οι εξής:

- (α) η ύπαρξη σοβαρού ζητήματος προς εκδίκαση,
- (β) η ύπαρξη ορατής πιθανότητας/προοπτικής ο ενάγων να δικαιούται σε θεραπεία, και
- (γ) να είναι δύσκολο ή αδύνατο να απονεμηθεί πλήρης δικαιοσύνη σε μεταγενέστερο στάδιο, χωρίς την έκδοση του αιτούμενου διατάγματος.¹

Η πρώτη προϋπόθεση έχει να κάνει με τη νομική θεμελίωση της αξίωσης του ενάγοντα και έχει ερμηνευθεί ότι ικανοποιείται με την αποκάλυψη συζητήσιμης υπόθεσης (arguable case) στη βάση των δικογράφων. Σημειώνω βέβαια εδώ, ότι η δικονομία παρέχει πλέον τη δυνατότητα εξασφάλισης ενδιάμεσης θεραπείας πριν την έγερση απαίτησης (βλ. Μέρος 25, Κανονισμός 25.2 των Κ.Π.Δ.). Με αυτό το δεδομένο, θεωρώ πως η προσέγγιση της νομολογίας θα πρέπει να προσαρμοστεί ούτως ώστε να καθίσταται δυνατή η εξέταση αυτής της προϋπόθεσης και στις περιπτώσεις όπου

¹ «(a) A serious question arises to be tried at the hearing, (b) There appears to be "a probability" that plaintiff is entitled to relief and, lastly, (c) unless it shall be difficult or impossible to do complete justice at a later stage without granting an interlocutory injunction.».

το ενδιάμεσο διάταγμα προηγείται της καταχώρησης της απαίτησης. Σε αυτές τις περιπτώσεις, η εξέταση της πλήρωσης της προϋπόθεσης δεν μπορεί παρά να γίνει με αναφορά στη μαρτυρία που παρουσιάζει ο αιτητής προς υποστήριξη της αίτησης του.

Η δεύτερη προϋπόθεση έχει να κάνει με τη «δύναμη» της προσφερόμενης μαρτυρίας για την πραγματική θεμελίωση της αίτησης. Ως έχει νομολογηθεί, η «πιθανότητα» στην οποία γίνεται αναφορά, αναφέρεται σε κάτι περισσότερο από μια απλή δυνατότητα, αλλά κάτι πολύ λιγότερο από το «ισοζύγιο των πιθανοτήτων» που είναι το επίπεδο απόδειξης στις αστικές υποθέσεις.²

Η τρίτη προϋπόθεση έχει να κάνει με την επάρκεια των αποζημιώσεων ως θεραπεία για τον ενάγοντα με βάση τα περιστατικά της υπόθεσης. Αν η επιδίκαση αποζημιώσεων υπέρ του ενάγοντα στο τελικό στάδιο, είναι αρκετή για την κατοχύρωση των δικαιωμάτων του, τότε η έκδοση παρεμπιπτόντος διατάγματος δεν είναι απαραίτητη.³ Το κριτήριο ικανοποιείται όταν ο ενάγοντας δεν θα μπορεί να αποζημιωθεί καθότι θα είναι αδύνατος ο υπολογισμός τυχόν αποζημιώσεων που θα δικαιούται. Από την άλλη, έστω και ασυνήθης δυσκολία στην εκτίμηση των αποζημιώσεων δεν δικαιολογεί την έκδοση προσωρινού διατάγματος.⁴ Στην **Raparpetrou Bros Ltd v. Ανδρούλας Παπαπέτρου** (2003) 1B A.A.Δ. 741, το Ανώτατο Δικαστήριο αποφάσισε ότι ορθά το πρωτόδικο Δικαστήριο έκρινε ότι δεν υπήρχε ενώπιον του οποιαδήποτε μαρτυρία που να καταδεικνύει ότι θα είναι δύσκολο ή αδύνατο να απονεμηθεί δικαιοσύνη σε μεταγενέστερο στάδιο ώστε να ασκήσει τη διακριτική του ευχέρεια υπέρ των αιτητών, υπό περιστάσεις όπου στην ένορκο δήλωση που υποστήριζε την αίτηση γινόταν αναφορά ότι, σε περίπτωση μη έκδοσης του αιτούμενου διατάγματος, οι αιτητές θα υποστούν ανυπολόγιστες ζημιές.

Πρέπει βεβαίως να λεχθεί ότι η έννοια του δύσκολου ή αδύνατου της απονομής πλήρους δικαιοσύνης σε μεταγενέστερο στάδιο περιλαμβάνει και άλλα, μεταβλητά κριτήρια, εκτός από την ανεπανόρθωτη ζημιά και ο χρηματικός παράγοντας της αποζημίωσης δεν είναι ο μόνος που λαμβάνεται υπόψη.⁵ Η τρίτη προϋπόθεση του

² *Odysseos v. Pieris Estates Ltd and Another* (1982) 1 C.L.R. 557, 569, **Αδελφοί Τσιονόζου (Εργολάβοι Οικοδομών) Λίμιτεδ κ.α. v. Alpha Bank Cyprus Ltd**, Πολ. Έφ. Ε202/18, ημερ. 17.10.23.

³ *Κυπριακός Οργανισμός Τουρισμού v. Θεωρή* (1989) 1(A) A.A.Δ. 255, 258.

⁴ *Κυπριακός Οργανισμός Τουρισμού v. Θεωρή* (1989) 1(A) A.A.Δ. 255, 259.

⁵ *Κυρίσαββα κ.α. v. Κύζη* (2001) 1(B) A.A.Δ. 1245, 1253.

άρθρου 32 ικανοποιείται όχι μόνο όταν η επιδίκαση αποζημιώσεων δεν θα ήταν επαρκής θεραπεία, αλλά και στην περίπτωση όπου υφίσταται κίνδυνος να μην μπορέσει ο εναγόμενος να ικανοποιήσει απόφαση που ενδεχομένως να ληφθεί εναντίον του.⁶ Η κάθε περίπτωση κρίνεται υπό το φως των δικών της γεγονότων και περιστατικών, με γνώμονα πάντοτε το κατά πόσο η έκδοση του διατάγματος είναι αναγκαία για να καταστεί δυνατή η απονομή της δικαιοσύνης σε κάθε στάδιο. Η έννοια της δικαιοσύνης δεν συναρτάται με τη στενή αντίληψη της υλικής ζημιάς, αλλά με την ευρύτερη προστασία των συμφερόντων του αιτητή,⁷ εφόσον κάποια θέματα, όπως ο επηρεασμός της εμπορικής εύνοιας και φήμης, είναι δύσκολο να αποτιμηθούν σε χρήμα ή να εξακριβωθούν με βεβαιότητα.⁸

Σε περίπτωση που και οι τρεις προϋποθέσεις ικανοποιούνται, το Δικαστήριο θα προχωρήσει στο επόμενο στάδιο και θα σταθμίσει κατά πόσο είναι δίκαιο και εύλογο να εκδώσει το αιτούμενο διάταγμα ή να το διατηρήσει.⁹ Στα πλαίσια αυτά θα πρέπει να ληφθεί υπόψη η δυσχέρεια που θα προκληθεί στους διαδίκους, από την ύπαρξη ή όχι των διαταγμάτων αντιστοίχως. Το ισοζύγιο της ευχέρειας (*balance of convenience*) ή των αναγκών της δικαιοσύνης¹⁰ αναφέρεται στο καθήκον του δικαστηρίου να ισοζυγίσει τον κίνδυνο αδικίας που θα προκύψει αν φανεί ότι η ενδιάμεση απόφαση του είναι εσφαλμένη και να υιοθετήσει εκείνη την πορεία η οποία φαίνεται ότι ενέχει τους λιγότερους κινδύνους αδικίας.¹¹ Όπως χαρακτηριστικά αναφέρθηκε για το «*balance of convenience*» από τον May LJ στην υπόθεση **Cayne v. Global Natural Resources plc** [1984] 1 ALL ER 225, σελ. 237 «*the balance that one is seeking to make is more fundamental, more weighty, than mere 'convenience'. I think it is quite clear ... that although the phrase may be substantially less elegant, 'the balance of the risk of doing an injustice' better describes the process involved*». Οι παράγοντες που μπορούν να επιδράσουν στην άσκηση της διακριτικής εξουσίας του Δικαστηρίου κατά την εξέταση του ισοζυγίου της ευχέρειας είναι διάφοροι, και δεν μπορεί να προκαθοριστούν, εξαρτώνται δε κάθε φορά από τα ιδιαίτερα περιστατικά

⁶ Καλογήρου v. C.C.F. Credit Capital Finance Ltd (2005) 1 A.A.Δ. 1237, Κωνσταντινίδου και Χριστόπουλος Ατδ v. M.A.C. Boutique Hotels Ltd, Πολ. Έφ. Ε150/14, ημερ. 30.11.21.

⁷ Highgate Primary School Ltd κ.α. v. Φυλακτίδης κ.α. (2009) 1A A.A.Δ. 317.

⁸ M & CH Mitsingas Trading Ltd v. The Timberland Co (1997) 1(Γ) A.A.Δ. 1791, 1799.

⁹ Odysseos v. Pieris Estates Ltd and Another (1982) 1 C.L.R. 557, 570, Bacardi & Co Ltd v. Vinco Ltd (1996) 1 A.A.Δ. 788, Κυπριακός Οργανισμός Τουρισμού v. Θεωρή (1989) 1(Ε) A.A.Δ. 255, 258, Ιστοδρομιακή Αρχή Κύπρου v. Χατζηβασιλή (1989) 1(Ε) A.A.Δ. 152, 154.

¹⁰ Βλ. Avila Management Services Ltd κ.α. v. Frantisek Stepanek κ.α. (2012) 1(Β) A.A.Δ. 1403, 1424.

¹¹ Bacardi Bacardi & Co Ltd v. Vinco Ltd (1996) 1(Β) A.A.Δ. 788, 795.

της υπόθεσης.¹² Εκεί όπου οι άλλοι παράγοντες φαίνονται να είναι ισοζυγισμένοι, το Δικαστήριο συνήθως θα λάβει τα μέτρα εκείνα που σκοπό έχουν τη διατήρηση του status quo ante bellum.¹³

Πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι σε ενδιάμεση διαδικασία για προσωρινό διάταγμα εκείνο που χρειάζεται δεν είναι η απόδειξη του ουσιαστικού δικαιώματος, αλλά σοβαρές ενδείξεις περί της πιθανότητας ύπαρξης του.¹⁴ Το Δικαστήριο εξετάζει την ενώπιον του μαρτυρία με σκοπό να αποφασίσει κατά πόσο είναι δίκαιο ή όχι να εκδοθεί το διάταγμα, αποφεύγοντας να υπεισέλθει στην ουσία της υπόθεσης.¹⁵ Δεν αποτελεί μέρος της λειτουργίας του Δικαστηρίου σ' αυτό το αρχικό στάδιο της διαδικασίας να προσπαθήσει να επιλύσει αντικρουόμενη μαρτυρία στις ένορκες δηλώσεις σε σχέση με τα γεγονότα επί των οποίων οι αξιώσεις των μερών εδράζονται, ούτε και να αποφασίσει δύσκολα νομικά σημεία τα οποία χρειάζονται λεπτομερή επιχειρηματολογία και ώριμη εξέταση, καθότι τα ζητήματα αυτά πρέπει να αφήνεται να εξετάζονται στη δίκη.¹⁶ Το Δικαστήριο δεν εξετάζει σε βάθος την τεθείσα μαρτυρία για να προβεί σε αξιολόγηση της αξιοπιστίας των μαρτύρων και δεν καταλήγει σε ευρήματα γεγονότων αλλά προσεγγίζει το μαρτυρικό υλικό με μόνο σκοπό τη διακρίβωση της ύπαρξης ή όχι των πιο πάνω προϋποθέσεων και κατά πόσο είναι δίκαιο και εύλογο να εκδώσει το αιτούμενο διάταγμα.¹⁷ Βέβαια κάποια αξιολόγηση της προσφερόμενης μαρτυρίας σε σχέση με τη διαπίστωση της ικανοποίησης των τριών κριτηρίων είναι αναγκαία, όπως υπέδειξε και η *Odysseos v. Pieris Estates Ltd* (1982) 1 C.L.R. 557, 569, αλλά σε καμία περίπτωση το Δικαστήριο, δεν θα προβεί στο ενδιάμεσο αυτό στάδιο σε τελεσίδικη κρίση επί των ζητημάτων αυτών. Το Δικαστήριο θα περιοριστεί στη διαπίστωση της παρουσίας ή της απουσίας οποιουδήποτε θεμελιακού προβλήματος στο πραγματικό ή νομικό υπόβαθρο της αίτησης που θα άφηνε έκδηλα ανικανοποίητα τα τρία κριτήρια.¹⁸ Οποιοσδήποτε διαπιστώσεις

¹² Όπως αναφέρεται στην *American Cyanamid v. Ethicon* [1975] AC 396 στη σελ. 408 από το Λόρδο Diplock: «*It would be unwise to attempt even to list all various matters which may need to be taken into consideration in deciding where the balance lies, let alone to suggest the relative weight to be attached to them.*»

¹³ Βλ. *Parico Aluminium Designs Ltd v. Muskita-Aluminium Co Ltd* κ.α. (2002) 1(Γ) Α.Α.Δ. 2015, όπου το Δικαστήριο υιοθέτησε αποσπάσματα από το σύγγραμμα *Copinger and Skone James on Copyright*, 12η έκδοση, παρ. 624 και 625.

¹⁴ *T.A. Micrologic Computer Consultants Ltd v. Microsoft Corporation* (2002) 1 Α.Α.Δ. 1802.

¹⁵ *Επίσημος Παραλήπτης v. Nicantony Trading Co Ltd* (1998) 1(Γ) Α.Α.Δ. 1653, 1659.

¹⁶ Βλ. *Parico Aluminium Designs Ltd v. Muskita-Aluminium Co Ltd* κ.α. (2002) 1(Γ) Α.Α.Δ. 2015, όπου το Δικαστήριο υιοθέτησε αποσπάσματα από το σύγγραμμα *Copinger and Skone James on Copyright*, 12η έκδοση, παρ. 620. Βλ. επίσης *Recnex Trading Ltd κ.α. v. Τράπεζα Πειραιώς (Κύπρου) Λίμιτεδ* (2014) 1 Α.Α.Δ. 866, 874.

¹⁷ *Jonltxo Ltd v. Adidas* (1984) 1 C.L.R. 263, *Demades Overseas Ltd v. Studio Ma.St. Ltd* (1996) 1 Α.Α.Δ. 799.

¹⁸ *Φαέθων Μιχαηλίδης v. Πατακυριακού* (2004) 1 Α.Α.Δ. 209, 215 – 216.

γίνονται, γίνονται για τους σκοπούς της εξέτασης της έκδοσης ή μη του προσωρινού διατάγματος και όλα τα ζητήματα που εγείρονται στην αγωγή παραμένουν ζωντανά για να αποφασιστούν όταν θα εκδικαστεί η ουσία της.¹⁹

Η αίτηση βασίζεται επίσης στα άρθρα 4 και 5 του περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ. 6, πλην όμως ουδεμία αναφορά γίνεται σε αυτά στην αγωγή παραμένουν ζωντανά, έτσι δεν θα απασχολήσουν περαιτέρω.

Εξέταση των εκατέρωθεν θέσεων

Ξεκινώντας από την **πρώτη προϋπόθεση** του άρθρου 32 του Ν.14/60, διαπιστώνω ότι στην ένορκη δήλωση που καταχωρήθηκε προς υποστήριξη της αίτησης, γίνεται αναφορά σε γεγονότα που δεικνύουν, κατά την Αιτήτρια, ότι τόσο ο Μηχανικός του Έργου όσο και ο Εργοδότης (Καθ' ων η αίτηση) είτε δεν ήταν έτοιμοι για ολοκλήρωση του Έργου εντός του συμβατικού χρόνου, είτε ότι ο χρόνος ολοκλήρωσης του Έργου δεν είναι σημαντικός για αυτούς, ότι υφίσταται υπέρμετρη καθυστέρηση στην ανταπόκριση των Καθ' ων και/ή του Μηχανικού στα Αιτήματα παράτασης χρόνου που η Αιτήτρια υποβάλλει και στις τοποθετήσεις τους επί των εκκρεμοτήτων και ότι, συνεπώς, ο χρόνος ολοκλήρωσης του Έργου κατέστη απροσδιόριστος, με αποτέλεσμα η επιβολή χρηματικής ρήτρας και/ή ρήτρας αποζημιώσεων να παραβιάζει την Εγκύκλιο της ΚΕΑΑ αρ. 1, και να είναι παράνομη, αντισυμβατική, αυθαίρετη και στερούμενη νομικού ερείσματος. Επιπλέον, στην ένορκη δήλωση που έγινε προς υποστήριξη της αίτησης υποστηρίζεται πως οι Καθ' ων η αίτηση μέχρι πρότινος, παραχωρούσαν προσωρινή ενδιάμεση παράταση μέχρι να εξεταστούν τα αιτήματα της Αιτήτριας, αλλά για άγνωστους λόγους, οι Καθ' ων ενήργησαν αυτή τη φορά ενάντια στην πρακτική που είχαν υιοθετήσει προγενέστερα. Αναμφίβολα τα εγειρόμενα από την Αιτήτρια ζητήματα συνιστούν αναγνωρισμένες στον Νόμο αιτίες αγωγής και σε περίπτωση που η Αιτήτρια επιτύχει, θα δικαιούται σε θεραπείες.

Ανεξαρτήτως των ανωτέρω, σημειώνω πως κατόπιν οδηγιών του Δικαστηρίου, τέθηκε στον φάκελο της υπό κρίση αίτησης αντίγραφο του Εντύπου Απαίτησης και της Έκθεσης Απαίτησης που καταχωρήθηκαν από την Αιτήτρια (Αγωγή αρ. 343/24). Οι

¹⁹ Δημοκρατία της Σλοβενίας v. Beogradska Banka D.D. (1999) 1(A) A.A.Δ. 225, 236, Πολ. Εφ. Ε71/2013, Melouskia Commercial Ltd κ.α. v. Chumachenko Alica κ.α., ημερ. 30.9.2014.

θεραπείες που επιζητούνται βάσει του Εντύπου Απαίτησης είναι αποζημιώσεις (ύψους €355.000, εύλογες και/ή ειδικές και/ή γενικές αποζημιώσεις, παραδειγματικές και/ή τιμωρητικές αποζημιώσεις), τόκοι και έξοδα, και η Απαίτηση ερείδεται στην παράνομη και/ή αντισυμβατική και/ή αντινομική και/ή αυθαίρετη συμπεριφορά των Καθ' ων η αίτηση και/ή των υπαλλήλων τους και/ή του Μηχανικού, στη δόλια και/ή απατηλή συμπεριφορά των Καθ' ων η αίτηση και/ή των υπαλλήλων τους και/ή του Μηχανικού και/ή στις ψευδείς παραστάσεις και/ή δηλώσεις τους και/ή στο κώλυμα διά συμπεριφοράς των Καθ' ων και/ή των υπαλλήλων τους και/ή του Μηχανικού, καθώς και στις αρχές του αδικαιολόγητου πλουτισμού. Επιβεβαιώνεται συνεπώς πως τα εγειρόμενα από την Αιτήτρια ζητήματα αποτελούν αναγνωρισμένες απίες αγωγής και ότι υπάρχει σοβαρό ζήτημα προς εκδίκαση.

Προχωρώντας στην εξέταση της **δεύτερης προϋπόθεσης** του άρθρου 32 του Ν.14/60, παρατηρώ τα εξής:

Στις 30.11.23 η Αιτήτρια υπέβαλε το Αίτημα παράτασης αρ. 9 με βάση το Άρθρο 44.1 της Σύμβασης, ζητώντας παράταση 315 ημερολογιακών ημερών (Τεκμήριο 10 της Ε.Δ. Αριστοτέλους).

Ο Εργοδότης επέβαλε για πρώτη φορά χρηματική αποζημίωση για καθυστερήσεις στο Πιστοποιητικό Πληρωμής αρ. 37, αποκόπτοντας €75.000 (αυτό προκύπτει από τα όσα αναφέρονται στο Τεκμήριο 18 της Ε.Δ. Αριστοτέλους, επιστολή ημερ. 12.1.24).

Στις 24.1.24 η Αιτήτρια υπέβαλε το Αίτημα παράτασης αρ. 10 με βάση το Άρθρο 44.1 της Σύμβασης, ζητώντας παράταση 335 ημερολογιακών ημερών (Τεκμήριο 10 της Ε.Δ. Αριστοτέλους).

Ακολούθως, στις 23.2.24 στο Πιστοποιητικό Πληρωμής αρ. 38 ο Εργοδότης επέβαλε ξανά ρήτρα καθυστερήσεων αποκόπτοντας €355.000 (Τεκμήριο 14 της Ε.Δ. Αριστοτέλους).

Μέχρι και τον χρόνο καταχώρησης της αίτησης, δεν υπήρχε απάντηση επί των Αιτημάτων παράτασης.